

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΥΓΔΑΛΙΑΣ

Όπως ο Δάφνης και η Χλόη. Η Μυγδαλιά και ο Τάσος. Τι άπευγε ο καρπός των ερώτων. Ο Άναστασιος Γούναρης παντρεύεται με άλλη. Μία σύγχρονη Μήδεια. Η Μυγδαλιά και η Παναγιού. Η νύχτα της δολοφονίας. Το αίμα της Παναγιούς. Τα τρία νυκτερικά φαντάσματα. Η τσοπανοπούλα εις θάνατον. Ο κ. Γεώργιος Δροσίνης προστάτης της μελλοθάνατης. Η Μυγδαλιά και η Βασίλισσα "Όλα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΑ 1883, μία ερωτική τραγωδία συγκίνησε ολόκληρη τη μικρή τότε Ελλάδα. Η ηρώς της τραγωδίας αυτής κατεδικάσθη σε θάνατον. Ήνας ένας ποιητής ανέλαβε να τη σώσει από τη λαμπριότητα. Η κατάδικος ονομάζεται Μυγδαλιά Σαλή και ο ποιητής ήταν ο κ. Γεώργιος Δροσίνης... Άλλά ως διηγηθούμε τα γεγονότα, όπως τά γράφουν η Άθηναικές εφημερίδες της εποχής :

Σ' ένα μεγάλο χωριό της Κερυντίας, στην Όχτωιά, ζούσε μία άμορφη τσοπανοπούλα, η Μυγδαλιά Σαλή. Η οικογένειά της δεν ήταν πλούσια, είχε όμως μερικά χωράφια που τά καλλιεργούσε, κι ένα μικρό χωράδι γυδοποδάτου... Η Μυγδαλιά έθουσε το κοπάδι του πατέρα της. Έκει, στις ολιγορούρες έρημιές, συναπαντήθηκε μ' ένα νέο τσοπάνη, τον Τάσο Γούναρη. Όλον τον καιρό τον περνούσαν μαζί ειδυλλιακάτοτα στα βουνά και στις ορμητικές της Όχτωϊάς. Και, σιγά-σιγά, η άγάπη εβλάστησε μέσα στις θερμές καρδιές τους. Τις νύχτες του κώλοκαυρού τις περνούσαν μακριά από τά σπίτια τους, στις στάνες. Και ό-πως στο εικοστό έβδομο ειδύλλιο του Θεοκρίτου ο Δάφνης και η Χλόη, έτσι κι εδώ η Μυγδαλιά και ο Τάσος παραδόθηκαν ο ένας στον άλλο ολόψυχα και ολόσωμα. Και η Μυγδαλιά επρόκειτο να γίνει μητέρα...

“Έπεράσαν εννία δόκλορη μήνες, ... γράφει μιά εφημερίδα του 1883 — η ημέρες έρευναν, έρευναν, άλλ' ο Άναστασιος Γούναρης δεν ήθελε να έπισημοποιήση και ένοπίον της κοινω- νίας τον γάμον του με τη Μυγδαλιά, τον δλοιον αν- νήψε μέσα σ' ένα μικρό δάσος, μιά φθινοπωρινή ά- στροφωτιστή νύχτα. Πότε προφασίζεται το ένα και πότε το άλλο. Τώρα δεν τον άφήνουν οι γονείς του, αύριο θα πάη στρατιώτης, μεθαύριο δεν θάχη να θρέψη τη μητέρα του παιδιού του κ.π.λ...”

Τέλος, μετά τη γέννηση του παιδιού, ο Γούναρης παίρνει και αυτές τις προφάσεις. Άντί το μικρό, άθωο πλάσμα να τον συγκινήσει, τον παγώνει έντελώς. Και η Μυγδαλιά, θέλοντας να ζοήνη την άτιμία της, και να εκδικηθή ίσως τον άπιστο Τάσο, πετά το παιδί, το έ- ξασφραγίζει... Άλλά μετά την έξεφάνισή του μικρού ζεϊνίου, κόβεται και κάθε δεσιμός μεταξύ των δυό ερω- τημένων.

Ο Τάσος παντρεύεται με μία άλλη, με την Πανα- γιού Μπαρόλα... Και η δυστυχία της Μυγδαλιάς γί- νεται μεγαλύτερη, γιατί, ενώ αυτή ζή με τά δάκρυά της και με τη λύπη της, στο άνοικτον σπίτι το ζευγά- ρι των νεόπαντρων περνά εύτυχισμένο το μήνα του μέλιτος.

Η Μυγδαλιά μισεί πια θανάσιμα την Παναγιού. Το φρικωδέστερο, βέβαια, θά ήταν το μίσος και η έκδι- κησις της να στραφούν εναντίον του άπιστου Τάσου. Άλλ' αυτόν η Μυγδαλιά τον άγαπούσε άκόμη, δεν μπορούσε να τον βγάλει από την καρδιά της. Η λύσσα της όλη πέφτει εναντίον της Παναγιούς και άγριευει περισσότερο ό-ταν μαθαίνει ότι η νόμιμη γυναίκα του Τάσου της πρόκειται να γίνει μητέρα.

Μιά μέρα, η δυό αντίηλες συναπαντώνται στην παρλιά. Η Μυ- γδαλιά χτυπά την Παναγιού με μία πέτρα στην κοιλιά και όμα να την πετάξει στη θάλασσα! Εύτυχώς όμως έπεφάνινον μερικοί χωρι- κoi και γλίτωνόν την Παναγιού από τά χέρια της. Άλλά η έκδικητική Μυγδαλιά δεν άπελάσσεται. Συλλαμβάνει ένα σκοτεινό σχέδιο, καταχθόνιο: Νά φαρμακώση την Παναγιού!... Βρίσκει λοιπόν την άντραδέλφη της Παναγιούς — την άδερφή του Τάσου — η όποια επίσης έχθρευότανε τη νεόνυμφη, και της προτείνει να συμπράξουν γιά ένα ξεσπασμόρηου την Παναγιού. Άλλ' αυτή διατάζει και τίλος άρνείται να λάβη μέρος σε τέτοιο έγκλημα...

Τότε η μαμονένια Μυγδαλιά διευθίνει όλα τά βήμα της εναντίον της οικογενείας της Παναγιούς. Μιά νύχτα βάζει φωτιά στη στάνη του γέρο- Μπαρόλα, με το σκοπό να του κάψη τά γίδια! Η φωτιά γίνεται άντηλητή και όβνείται έγκαιρώς. Άλλ' η Μυγδαλιά φοβεί- ρει ότι δεν θά σπατατήσει ός ώδα.

— Θα ός κάνω να ζητανένης, λέει του γέρο- Μπαρόλα, που μοι- χληφες τον άντρα μου και τον έθωσες της κόρης σου!...

Η άκούραστη στην έκδικήνη της Μυγδαλιά, άφου δεν μόρεσε να συνεννοηθή με την άντραδέλφη της έχθρας της, κατα- φεύγει στους άδελφούς της, οι όποιοι επίσης δεν έχώ- νευαν τη δυστυχισμένη αυτή Παναγιού. “Ο ένας ήταν 15 έτών, ο άλλος 26. Γίνεται συμβούλιο και άποφαι- ζεται το έγκλημα...

Η Παναγιού — που ό άντρας της είχε τάρα πια

στρατιώτης στη Χαλκίδα — κατοικούσε μαζί με την άντραδέλφη της Αικατερίνη σ' ένα έξοχικό σπίτινα του άντρα της. Άλλ' όταν κατά- λαβε ότι πλησίαζαν η μέρα να γεννηθή, έπήγε στο χωριό, τά πεφε- ρικά της, όπου εγέννησε ζοιστάκια... Άλλά τώρα και τά πεφερικά της την έκακομεταχειρίζονταν, δεν της έδιναν να φάη, θέλουν μάλα- στα μιά βραδιά και να τη δεισουν... Έπί τέλους, όχτώ μέρες μετά τον τοκετό, τη στέλνουν, με δύο το κριό του Φλεβάρη, έξω, στο έξο- χικό της σπίτινα πάλι, με τά σπασιένα του παραθοφύλλια και τη χαλασμένη του πόρτα, να μείνη μαζί με την κοινιάδα της Αικατερι- νής σ' ένα μικρό, 10 έτών, κοιμητάδιο της, όνομάτη Παναγιού...

“Έξω έβρεξε... Ο βροχιάς φηρούσε δυνατός... Τρεις άνθρωποι, μιά γυναίκα και δυό άντρες, διευθύνοντα προς το σπίτι της Πανα- γιούς. Ένομιζαν πως δεν τους έβλεπε κανείς!... Τόσο σκοτάδι, τόσο κρύο!... Και όμως τους είδε ένα ζοιστάκι, μιά άνηφούλα της Πανα- γιούς, που είχε βγή έξωνη την ώρα στην αύλη του σπιτιού γιά να βγάλη νερό από το πηγάδι. Είδε τους τρεις άνθρώπους να περνούν ά- πό το δρόμο σάν γεωτεράνα φαντάσματα και φοβήθηκε. Έτρεσε μολι- ταύτα να κοιμηθή, χωρίς να πή τίποτα.

Οι τρεις έξείνοι άνθρωποι τράβηξαν ίσια προς το έξοχικό σπίτινα της Παναγιούς. Όταν έφτασαν εκεί, πήθαν μέσα στο σπίτι από ένα χαμηλό παραθύρο και όρμησαν κατά της δυστυχισμένης γυναίκας που κοιμόταν βαθειά στο άχνόρηνο της στρώμα.

Πρώτος πέφτει επάνω της ο μικρός άδελφός της Μυγδαλιάς και την λύνει από το λαιμό, η Μυγδαλιά την κρατεί από τα πόδια, ενώ ο τελευταίος άδελφός παίρνει ένα άναμ- μενο δαυλί από το τζάκι και μ' αυτό καίει, καίει άλύ- ηπτα και τροπά την κοιλιά της!... Ύστερα την πύ- γουν, άφήνοντα άγριες κραυγές χαράς, κραυγές λύ- σης και μανίας...

“Στις κραυγές αυτές — συνεχίζει η εφημερίδα — έξηνά το μικρό κοινιάδι του θύματος, άλλα δεν τολμά να πή τίποτε. Φοβάται τους δολοφόνους, τρέ- μει σύγκομο... Οι τρεις δολοφόνοι, γιά να καλύψουν το έγκλημα, βάζουν φωτιά επάνω στο σώμα της στραγγαλισμένης και φεύγοντα φοβερίζοντας το μικ- ρό Παναγιούτη να τον πνέουν κι' αυτόν άν προδύ- ση το μυατικό...”

“Η άδη άρχισε να πνιχοκαράζη. Ο Παναγιού- της αναλαμπάνει τέλος από τον τέρμο του, τρέχει στη στάνη κάποιου Καραμάνου και λέει ότι “τη νύ- χτα πείθαν η Παναγιού”, χωρίς όμως να λήη πως την έπνιξαν και πως την έκαψαν... Έφοβότανε το κακόμοιρο!...”

“Η φοβερή είδησις, από στόμα σε στόμα, φθά- νει σ' αντία του γέρο- Μπαρόλα. Έξάλλος, τρελό- λος από τη λύπη του ό γέρος, τρέχει στο έξοχικό σπίτινα και βλέπει την κόρη του νεκρή, μισοκαρβόν νιαμμένη από το κεφάλι ως τά γόνατα! “Ο μικρός Παναγιούτης στέκει πλάι κλαίγοντας. Κοινάει το μωρό, που έκλαιγε κι' αυτό ζητώντας το μητρικό γάλα!...”

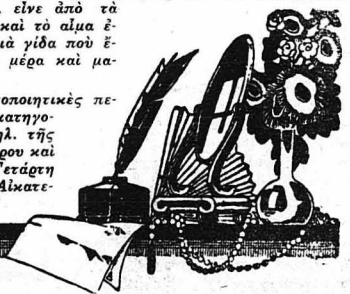
“Σπαράζεται από τον πόνο ό γέρο- πατέρας, άγανακτεί, ρωτάει το μικρό κοινιάδι της κόρης του, τον φοβερίζει, άλλ' ο μικρός δεν λέει τίποτε. Φοβάται... Κατόν όμως, μπροστά στον άνακατή, τά όμολογεί όλα. Με την άπλη, άλλα παραστατική γλώσσα των παι- διών, ό Παναγιούτης εξιστορεί τά τρομερά γεγονότα της περαμέ- νης νύχτας...

“Οι τρεις ένοχοι συλλαμβάνονται άμέσως και άνακλιόνονται μερικές τσαγκουρινές στα πρόσώπα τους και στα χέρια τους. Στα ρούχα τους βρίσκονται επίσης μερικές βούλες αίματος. Άλλ' η Μυγδαλιά και οι δυό άδελφοί της διαμαρτυρούνται ότι εινε άθωοι. Η τσαγκουρινές, λένε, εινε άπο τά πονηράνα του λόγγου, και οι άλλα έ- ξηγηθούν πως εινε από μιά γίδα που έ- σφαξαν την περασμένη μέρα και μα- τώθηκαν.

“Αυτές ήταν η ένοχοποιητικές πε- ριστάσεις των τριών κατηγο- ρουμένων άδελφών, δηλ. της Άμυγδαλιάς, του Σταύρου και του Ίωάννου Σαλή. Τετάρτη κατηγορουμένη εινε η Αικατε-

Ο κ. Γεώργιος Δροσίνης εις νεαράν ηλικίαν

οινή Γούναρη, η οποία κατηγορείται ότι, ενώ γνώριζε το μελετώμενο έγκλημα, δεν το παρεπόδισε. Υποστηρίζει την κατηγορία αυτή η μετά της Αμυγδαλιάς στενή φίλη της, η Έχθα της οικογενείας της εναντίον της Παναγοίς και μερικά άλλα περιστατικά...

Η δίκη έγινε στο Κακουργιοδικείο Αθηνών, στις 18 Νοεμβρίου 1985. Πρόεδρος ήταν ο Μακάριος, Εισαγγελέας ο Ράδος. Τη Μυγδαλιά Σαλή ανέλαβε να υπερασπίσει ο περιφημος δημοκράτης βουλευτής και δικηγόρος τότε Ρόκος Χοϊδάς... Η Αθηναϊκές εφημερίδες έγραψαν στήλες ολόκληρες. Το ενδιαφέρον του κοινού υπήρξε ζωηρότερο και το δικαστήριο όχι μόνο έγείμισε από κόσμο, αλλά και έπολι-ορκετο από πλήθη λαού.

Μετά το τέλος της αποδεικτικής διαδικασίας — γράφει η «Α-χρηόπολις» — οι ένοχοι αποσύρονται προς διάσκεψιν και μετά δύο ώρες εξέρχονται έξω και άρρασιμένους, φέροντες επ' ώμων των την βαρυστάτην εμτηρηγορίαν των. Μετά την ανάγνωσιν της έμτηρηγορίας, ο Πρόεδρος κ. Μακάριος, εν μέσω πενήθριου σιωπής, διακοπομένη από τους λογγούς της Αμυγδαλιάς, καταδικάζει την μὲν Αμυγδαλιά Σαλή εις θάνατον, τον Σταύρον Σαλήν, τον δεκαπενταετή κακούργιστον, εις 12 ετών δεσμά, τους δέ άλλους δύο, Αικατερίνην Γούναρη και Ίωάννην Σαλήν, ήθώσας...

Η τύχη λοιπόν της Μυγδαλιάς ήταν πενία ώριμμένη. Η ζωή της ξεγραμμένη. Σύντομα θα έστιν ημε η χωριανάκι γιά να κόψη το κεφάλι της τριπανοπούλας που έπίστεψε στον Έρωτα και κατάντησε διολοφόνος...

Έξαφνα όμως παρουσιάζεται προστάτης της ο κ. Γεώργιος Δροσίνης, νεαρός ποιητής τότε, συμπάθειοτατος στον κόσμο των γραμμάτων. Σε συνεχή φύλλα της «Αχρηόπολις» δημοσιεύει ο Δροσίνης μια συνέντευξή του με τη «μελοβιθανάτη» μέσα στις γυναικείες φυλάκες Τριγγιάς. Ίσως εν πρώτοις η περιγραφή της καταδικασμένης:

«Η Μυγδαλιά — γράφει ο κ. Δροσίνης με το ύφος της εποχής — έχει το σύνθηρ εξωτερικών Έλληνίδος χωρικής. Η μορφή της εινε σχεδόν στρουγγυλή, μελαγχρονή, τραχεία την επιδερμίδα, έχει γλυκείς καστανούς οφθαλμούς όχι πολύ μεγάλους, άφρεδες άκανονίστους, κόμην μέλαιναν στυλπινοτάτην, εδύτατα κεχωρισμένην εν τώ μέσω. Η μήτη της εινε μάλλον κοντή και τή χειλή της παχέα και χρώματος βαθυτόνου βυσσίνου. Το άνοστημά της εινε μέτριον και, άναλόγως του λοιπού σώματος, ο κόλλος της φαίνεται λιαν άνεπτυγμένος... Η ένδομιασία της εινε μίγμα έγγωρίου και εύροπαικής... Το εξωτερικών αυτής εινε άφελές και άταραχον, έμπάνει έμπιστοσύνην και προκαλεί έξ άρχής τον οίκτον. Άλλ' οι λόγοι της, μετηγμένοι, δειλοί κατ' άρχάς, καθ' όσον προσάβει η συνδιάλεξις πυκνοῦνται, ζωολοιοῦνται και εν τέλει μεταβάλλονται εις χειμαρρον άκρατή-τον εύλογίας...»

Ο κ. Δροσίνης άκούει από το στόμα της Μυγδαλιάς την τραγική ιστορία της, αναλύει σε μικρές στήλες τα διάφορα περιστατικά και φτάνει σε δύο συμπεράσματα: α) «Οτι η Μυγδαλιά εινε αξία όλων των ανθρώπινων οίκτων, αφού μάλιστα η έννοχή της δεν άπεδείχθη τυχαία. Ένας μόνο μάργος εινε ότι την είδε με τα μάτια του να λιβαίνει μέρος στο έγκλημα, και αυτός εινε ένα δεκαετής παιδάκι. β) «Οτι η Μυγδαλιά, άξιμη και τώρα, που βρίσκεται στο κατώφλι του φοβερού και άτιμωτικού θανάτου, ζή με τή σκέψη του Τάσου. «Άκόμη τον αγαπά!», υπογραμμίζει ο ποιητής τον «Ειδυλλίαν». Και, με τον ένδομισασμό της ποιητικής του νεότητος, επιτίθεται έναντίον των ένόχων και καταφρονεί σε θεμιά έγκλησι προς τον Βασιλέα Γεώργιον τον Α' :

«Μόνον διότι η δίκη παρετάθη επί πολύ, μέχρι βαθείας νυκτός, γράφει ο ποιητής στην έγκλησή του, οι δέ ένοχοι έκλιναν υπό το βάρος της κοπωσίας και του ύπνου, έληγειται ή εις θάνατον καταδικη της άτυχούς Μυγδαλιάς... Εινε τώρα πολύ άγαπά, κύριοι ένοχοι! πολύ άγαπά! Έδώκατε πλέον την ευφλήν ψήφον σας!... Άλλ' έντυχώς έχομεν τελευταίον καταφύγιον, και από τούτου έλπίζομεν την επανόρθωσιν του άδικημάτος σας.

«Βασιλεύ! Έξ όλων των προνομίων, τα όποια επεφύλαξεν εις το Στέμμα το ήμετερον Σύνταγμα, το ύψηλότερον, το ιερώτερον, το μάλλον ζηλευτόν εινε ή Χάρις. Το πρόνομιον λοιπόν τούτο άς έξασκήση νυν εν όλη τη εδύτην ή Βασιλική Σου καρδιά, αποδίδουσα εις την Μυγδαλιάν Σαλή χάριν ζωής και ποιηής!...»

Υστερ' από λίγες μέρες ο «Αουδοπάς» εδημοσίευσε άπιστην και καλλιτεχνικην εικόνα της περιλάλητον Μυγδαλιάς, και ή συμπάθεια της Έλληνικής κοινωνίας έγινε ζωηρότερη γιά τή μελλοθάνατη των φυλάκων Τριγγιάς. Η Βασίλισσα Όλγα εινε πη: «Έν όσω βασιλευόμεν ήμεσι στην Έλλάδα, ή λαμπριότης δέν φηά κόψη κεραλήν γυναικόσ!...»

Κι' έτσι ο Βασιλεύς Γεώργιος Α' έμετρίσασε την κεφαλήν ποιηνην της Μυγδαλιάς σε ισόβια δεσμά και άγοτέρα σε εικοσαετή εφορτή.

Η Μυγδαλιά Σαλή, όταν έβγήκε από τις φυλάκες Τριγγιάς, ήταν πενία ένα σωματικό και ψυχικό έρεπιο, θύμα του Έρωτος και της αίσθητότητας της ανθρώπινης Δικαιοσύνης.

Ο ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΣ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Πώς έπλάσε ο Θεός τὸν τρυπακόρδου. Τ' άπεριμάρια του πη-λοῦ. Γιατί καταράσθηκε ή Παναγία τὸν σκορπιό. Η Θεοτόκος και τὸ σαράκι. Μία άμμηπητή πρόσκλησις ας χορέ. Ο χοροδιδάσκαλος πού... βλογαίει τὰ γένετα του!... Και μία ρε-κλάμα φερετροποιέση. Πώς κηδεύεται κανείς... άνέτως και πελυτελεύς κ.τ.λ. .

Θέλετε νά μάθετε πὸς βρέθηκε στὸν κόσμο τὸ μικρὸ εκείνο που-λάκι πὸ τὸ ὄνομάζον «τρυπαλό». «τρυπαφόρητη» καὶ «τρυπακόρδου» καὶ πὸς εἶνε τὸ πὸ μικρὸ ἀπ' ὅλα τὰ πουλάκια; Νά τί λέει γι' αὐτὸ ἡ λαϊκὴ παράδοσις :

«Όταν ἔκαμε ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο, ἔδωλε ἀπὸ τὴ ζωῖα του τὸν πιλοὺ πὸς εἶχε κολήσει ἔπάνω καὶ γὰ μὴν πάη χαμένους κ' αὐτὸς, ἔκαμε ἕνα πουλάκι καὶ τὸ πέταξε σ' ἕνα φράγτη. Το πουλάκι τρώτοσε ἄμεσως ἔκει καὶ γι' αὐτὸ τὸ λένε «τρυπαλό».

«Ο «τρυπαλό» κἀνη τὴ φωνά του πὸς πρῶται ἀπὸ ὅλα τὰ που-λιά, τὸν Φλεβάρη, σὲ μικρὲς τρυπούλες, κ' ἔκει μέσα γένεταί τ' αὐ-γά του.

***

Νά τώρα κ' ἕνας μῦθος γιὰ τὸ σκορπιό :

«Ο σκορπιὸς θέλησε μιὰ φορὰ νὰ δαγκάση, πρὶν τὰ Χριστούγεννα, τὴν Παναγία. Η Θεοτόκος ὅμως τὸν πάτησε καὶ γιὰ τούτο ἔγινε πλακοντόσ.

Απὸ τ' αὐτὴ ἡ Παναγία τὸν καταράσθηκε, κ' ἄμα δαγκάση ἔγκω γυναικία, τὸ παιδί πὸς θὰ γεννηθῆ αὐτὴ δὲν θὰ τὸ πῶνι ποτὲ τὸ δά-γκωμο τὸ σκορπιό.

Πιστεύουν ἐπίσης ὅτι, ὅποιον δαγκάσῃ ὁ σκορπιὸς, δὲν θὰ τοῦ πε-ρῶσουν οἱ πόνοι, ἂν δὲν τρέξῃ ἄμεσως νὰ πατήσῃ ἕνὸ ζωῖα, (δη-λαδὴ περιερίσει ἕνὸν χορσιό!)

***

Επίσης καὶ τὸ σαράκι τὸ ἔχει καταρσστή ἡ Παναγία. Καὶ νὰ γιατί :

«Όταν ἡ Θεοτόκος κατέγινε στὴ γῆτιν τὸν ἀλόγων καὶ κῆθησε σὲ μιὰ γυνάικ, ἄκουσε διὰ σαράκι, πὸς ἦσαν μέσα στὰ ξύλα καὶ τὰ φορέ-νισα, νὰ μιλάνε μεταξὺ τους :

- Κοντεύεις ἐσύ; ἔλεγε τὸ ἕνα.
- Ἐρτασε ὡς στὴν καρδιά τοῦ ξύλου. Κι' ἐσύ; ἀποκρίθηκε τὸ ἄλλο.
- Κοντέω.
- Αἶντε, κάμτε γρήγορα, νὰ ριζώουμ...»

Η Παναγία, πὸς σὰν Παναγία ἤξερε καὶ καταλάβαινε ὅλα τὰ γλώσσες τὸν ἔθνον καὶ τὸν ζωῖα, ἄμα τ' ἄκουσε αὐτὰ, σηκώθηκε καὶ πήγε καὶ κῆθησε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γα-νῆς. Σε λίγο καὶ τὰ δύο δοκίμα τῆς γυναικὸς τὸς κατότανε πρὶν. ἔπασαν κάτω, ζωφιλαιοῦμενα ἀπ' τὰ σαράκι...»

Η Παναγία, βλεπόμενη τὸ κινδύνο διατρέχει, καταράσθηκε ἀπὸ τὸ τὰ σαράκι νὰ ροκνιζέον αἰώνια τὰ παιλά ξύλα...»

***

Κοντὰ στὶς διάφορες προσκλήσεις χορῶν πὸς θὰ σὰς ἔχθουν ἄ-θρόες αὐτὲς τίς ἡμέρες ἀπὸ γνωστὸς καὶ άγνωστὸς, γιὰ νὰ εὐθε-μίσετε κάποις, σὰς προσφέρουμε κ' ἐμεῖς μῆς, ἡ ὅποια ἐνκοιλοφόρησε πρὸ 40 ἐτῶν στὴν Ἐριμοῦπολι καὶ εἶνε μοναδικὴ στὸ εἶδος της. Ἰ-δοῦ αὐτὴ :

Κύριε,

Τὴν προσεχὴ Τετάρτην 17 φεβρουάριος μῆνος δοθήσεται ἐν τῷ χοροδιδασκαλεῖο μου εὐεργετικὸς ὁ π ἔ ρ ἔ μ ο ὄ χορὸς ἀπὸ τῆς 6 μ. μ. ὥρας ἄρχος τῆς 12. Τὸ Σχολεῖον ἔσται πλήρες μουσικῆς καὶ φωταγίας(!).

Παρακαλῶ ὑμᾶς ὅπως εὐαρέστως μὲ τιμῆσετε αὐτοπροσώπως.

Ο Χοροδιδάσκαλος

Δ. Β.».

***

Στὴ Σύρα ἐπίσης τοιχοκολλήθηκε πρὸ ἐτῶν στοὺς δρόμους καὶ ἡ ἀκόλουθη εἰδοποίησις, ἡ ὅποια εἶνε παθια διατυπώσεως, ὅπως βλέπετε :

«Οἱ ὑποφαινόμενοι εἰδοποιούμεν τὴν πολυπληθῆ πελατιάν μας ὅτι προμηθευθέντες πάντα τὰ ἀναγκαῖσινα εἰς τὰς τελετὰς τῶν κηδεῶν προσφέρομεν τὴν πένθιμον ἤψον ὑπηρεσίαν καὶ ἀναδεχό-μεθα τὴν ἐ κ τ ἔ λ ε σ ι ν κηδεῶν εἰς μετρωτάς τιμὰς. Πεποι-μεθα δὲ εἰς θέλωμε ἀνταποκριθῆ πληρείας εἰς πάσας τὰς προσ-δοκίας τῆς τελειότητος καὶ τῆς πολιτείας. Τοὺς ἀπόρους ἐπίσης ὑ-πηρετοῦμεν... δωρεάν.

«Οἱ ἐπιθυνοῦντες πλείονος πληροφορίας ἀπευθύνθητω, οἰ-αδήποτε ὥρα ληφθῆ ἀνάγκη, εἰς τὸ ἐν τῇ δόφῳ Ἐρμού κερει-νέον τοῦ Ι. Α. καὶ νὰ μόνον ἐντελὼς ἥσυχος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μας!...»

Ὅμοιολογούμεν ὅτι καλύτερα δια-φήμιμας φερετροποιέειν δὲν μποροῦ-σε νὰ γίνῃ.

